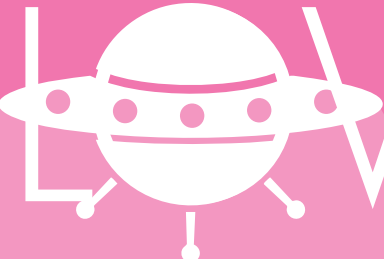

Niet te GELOVEN

Van een bijna-doodervaring tot een
ufo-waarneming: deze vijf mensen maakten
iets onverklaarbaars mee.

INTERVIEWS **Tara Stokdijk** FOTOGRAFIE **Tom ten Seldam**

Liesbeth van Breemen is getrouwd, heeft vier kinderen en haar eigen coachpraktijk. In 2002 had ze een bijna-doodervaring.

Liesbeth (55): 'Ik was 33 jaar en had een drukke baan op de communicatieafdeling van een ziekenhuis. Ik voelde me griepig, maar bleef gewoon doorwerken, zoals ik dat altijd deed. Een collega zag aan me dat ik me beroerd voelde en hamerde erop dat ik me ziek zou melden. Hoewel ik liever doorging, nam ik haar advies ter harte en ging ik naar huis. De volgende ochtend voelde ik me nog slechter en zei mijn man dat ik de huisarts moest bellen. Een huisarts in opleiding onderzocht me. Een jonge vrouw die gelijk dacht aan een acute geperforeerde blindedarm. Ze wilde me met spoed het ziekenhuis in krijgen. Omdat de artsen mijn symptomen en haar diagnose niet aannemelijk vonden, moest ze daar grote moeite voor doen. Na veel aandringen van haar kant kon ik terecht. In het ziekenhuis duurde het nog zes uur voordat ook die artsen concludeerden dat het om een acute geperforeerde blindedarm ging. Binnen tien minuten lag ik op de ok voor een spoedoperatie. Inmiddels was mijn hele buikholte geïnfecteerd en ging het echt slecht met me. Dit weet ik alleen van horen vertellen. Omdat ik zo veel pijn had, ben ik als het ware 'uit mijn lijf gestapt'.

Besef van tijd was er niet meer. Ik weet alleen dat ik mijn lichaam op de operatietafel zag liggen. Ik zweefde steeds verder naar boven tot ik werd omringd door warmte en licht. Ik voelde me één met de ruimte om me heen. Het fysieke gevoel van een lijf hebben, was er niet meer. Ik was gewichtloos en zweefde verder, tot ik op een prachtige plek kwam met ongekende kleuren, warmte en geluid. Daar waren de zielen van de mensen die mij zijn voorgedaan. Mijn opa's en oma's en het kind dat ik verloor bij

**Ik zag mijn
lichaam op de
operatietafel
liggen en
zweefde steeds
verder naar boven**

een miskraam. Ik herkende ze niet door ze te zien, maar door hun ziel te voelen. Het was alsof ze me welkom heetten. Dat gevoel van geluk is onbeschrijfelijk, onvoorwaardelijk. Er was geen pijn meer en alles was goed. Hoelang ik daar ben geweest, weet ik niet, maar op een gegeven moment kwam ik met een schok terug in mijn eigen lijf. Waar de artsen blij waren dat ik er weer was,ervaarde ik het tegenovergestelde: ik wilde terug.

Terug naar waar het zo mooi en fijn was. Met het verlangen om terug te gaan, heb ik nog jarenlang geworsteld. Ondanks mijn mooie leven, met mijn lieve gezin om mij heen, voelde ik vaak de diepe wens om weer terug te keren. Mijn wereld werd kleiner, ik trok me terug. Ik dacht dat anderen mij raar vonden en deelde mijn bijna-doodervaring niet, alleen met mijn naasten. Sinds kort deel ik mijn verhaal wel en merk ik juist dat mensen het niet gek vinden. Mijn relatie tot anderen werd beter, omdat ik sinds mijn bijna-doodervaring sensitiever ben geworden voor prikkels en gevoelens van anderen.

Gelukkig heb ik geen vriendschappen verloren. Wel heb ik een burn-out gekregen. Dat kwam omdat ik continu kampte met een schuldgevoel richting mijn gezin, omdat ik zelfs voor mijn kinderen niet hier wilde blijven en terug wilde naar dat fijne gevoel dat ik had tijdens mijn bijna-doodervaring. Ik heb keihard gewerkt om uit dat dal te komen. Inmiddels help ik anderen als ze vastlopen in hun leven, daar heb ik mijn werk van gemaakt. Mijn leven is rustiger, ik leef van dag tot dag, meer in het moment. Ik voel geen verlangen meer als ik aan de dood denk.' ▶

vest Co'Couture, top Jet Pop Up, broek Shoeby, schoenen Zara

Bram Roza is getrouwd en werkt als grafisch vormgever. Hij is de oprichter van UFO Meldpunt Nederland en regisseur van de documentaire *De ufo's van Soesterberg*. In 2005 nam hij zelf een ufo waar.

Bram (40): 'Na een gezellige avond met mijn toenmalige vriendin bracht ik haar naar huis. Op de dijk van Haastrecht namen we afscheid toen er plots een helder licht verscheen boven Gouda. Het licht werd groter en groter en vervormde van rond naar driehoekig. Er schoot van alles door mijn hoofd: wat zou het kunnen zijn? Plots kwamen er ook pieken uit, zoals je die ook wel bij de poolster kunt zien, maar dan langer en meer. De pieken verdwenen weer en de driehoek veranderde in een bol. Mijn hart ging sneller kloppen. Dit zou weleens een ufo kunnen zijn, dacht ik. Ik ben al sinds mijn jeugd geïnteresseerd in ufo's en had ook het UFO Meldpunt al opgericht, maar had tot dat moment nog nooit zelf een waarneming meegemaakt. Een kwartier lang stonden we met ingehouden adem te kijken, tot het fenomeen geleidelijk aan kleiner werd en uiteindelijk verdween. Als ik mensen over mijn waarneming vertel, denken ze vaak dat ik beweer een buitenaards ruimteschip te hebben gezien. Dat is niet zo, want ufo staat simpelweg voor *unidentified flying object*. Alles in onze atmosfeer zou je ufo kunnen noemen, als je niet weet wat het is. Mijn vriendin en ik vertelden wel wat mensen om ons heen over onze waarneming, maar wel met gepast enthousiasme. We wisten natuurlijk niet zeker wat we hadden gezien. 95 procent van de ufo-meldingen die binnenkomen via mijn website is achteraf verklaarbaar. Dan bleek het een planeet, satelliet of vliegtuig te zijn. Mijn waarneming is vooralsnog onverklaard.

Mijn vriendin en ik hebben er natuurlijk veel over gespeculeerd, maar tot een verklaring konden we niet komen. De populairste hypothese voor ufo's is buitenaards bezoek, dat

zou kunnen, maar zelf denk ik eerder dat het iets is wat wij nog helemaal niet kennen. Iets waar wij met onze huidige wetenschappelijke kennis nog niets van afweten. Natuurfenomenen, technologieën van overheden, wezens uit een andere dimensie. Of misschien zijn wij het zelf wel, uit de toekomst. Er wordt helaas amper onderzoek naar gedaan, daarom blijft het bij speculeren. Al zit daar ook lol in. Mysterie is romantiek, vind ik. Naast mijn meldpunt is er niet echt een ufo-community in Nederland om samen over ufo's te speculeren. Er zijn wel geïnteresseerden – met name mensen die zelf iets hebben gezien –, maar die komen niet samen om over hun waarneming te praten. Ik kom graag voor deze mensen op, zeker als ze worden geridiculiseerd om hun verhaal. Zo heb ik de documentaire *De ufo's van Soesterberg* gemaakt om te laten zien dat ook nuchtere, intelligente Nederlanders ufo's waarnemen. Zelfs luchtmacht personeel ziet weleens iets en ook zij worden lang niet altijd serieus genomen. Zo hebben twaalf mensen van de luchtmacht op Vliegbasis

Soesterberg een driehoekig vaartuig van vijftig meter breed bijna geruisloos over de basis zien glijden en daarna zien wegschieten. De luchtmacht deed het af als een luchtspiegeling. Daar waren ze allemaal verbolgen over. Via mijn meldpunt komen jaarlijks zo'n zestig meldingen binnen die niet zomaar te verklaren zijn. Het is fijn dat ik op die manier ook aan mensen kan laten zien: je bent niet gek als je iets waarneemt, je bent niet de enige. Met mensen die het belachelijk maken, ga ik graag de discussie aan. Als ik met bepaalde casussen over de brug kom, vallen ze vaak stil en vinden ze het zelfs stiekem wel interessant.' ▶

Een kwartier lang
stonden we met
ingehouden
adem naar het
licht te kijken

Kelly Janssen is verloofd, heeft twee kinderen, werkt als woordvoerder en is auteur van het boek *Als de storm komt*. Een stem vertelde haar dat ze kanker had.

Kelly (37): 'Het begon met een zachte stem: 'Kelly, je hebt kanker.' Het klonk niet als mijn eigen stem. Ik schrok ervan, maar wuifde het ook snel weg. Ik had op dat moment geen ernstige klachten. Er was wat gerommel in mijn buik, maar welke vrouw heeft dat niet? Ook was ik herstellende van een eetstoornis, waarbij ik mijn eetpatroon behoorlijk moest aanpassen. Ik liet het los, tot de stem luider werd. 'Kelly, je hebt kanker,' hoorde ik keer op keer. De stem werd steeds harder en strenger. Ik kaartte het aan bij verschillende artsen. Zij weten het inderdaad aan mijn vernieuwde eetpatroon. Kanker kon het niet zijn, zeiden ze. Mijn therapeut noemde de stem in mijn hoofd een angstgedachte en wilde me helpen om ervan af te komen. Weken gingen voorbij, waarin ik me steeds vermoeider en zwakker voelde. Ook werd de stem steeds harder, tot het schreeuwen werd. Inmiddels hoorde ik 'm elke dag. Ik belandde zelfs op de spoedpost, nadat ik in de Albert Heijn niet goed werd van de enorme buikkrampen. Daar drong ik aan op verder onderzoek, maar dat vonden de artsen niet nodig. Ik kreeg te horen dat ik me geen zorgen hoefde te maken over kanker, daar was ik te jong voor. Ik had twee jonge kinderen, natuurlijk was ik moe. Dat ik bloedarmoede had, weten ze aan het feit dat ik veganistisch at. Ik vertelde een paar mensen in mijn omgeving, onder wie mijn partner, over de stem en mijn zorgen. Ook zij probeerden me gerust te stellen, ik zou heus geen kanker hebben. Ik begon ze te geloven en raakte ervan overtuigd dat ik psychische problemen had. Later las ik terug in mijn dossier: 'Mevrouw is een angstige patiënt, ze denkt dat er van alles mis is in haar buik.' Er was maar één iemand die zei dat ik naar de stem moest luisteren. Een vriendin die zelf met het prikkelbaredarmsyndroom kampt. Ze adviseerde me om mijn klachten eens voor te leggen aan een gespecialiseerde kliniek in Apeldoorn. De arts daar behandelde me ontzettend fijn. Ik vertelde hem over de stem en hij nam me serieus. 'Als een patiënt voelt dat het mis is, is er vaak iets aan de hand,' zei hij. Ik werd

De stem werd steeds harder, tot het schreeuwen werd en ik 'm elke dag hoorde

onderzocht en al gauw kreeg ik te horen dat ik stadium 4 darmkanker met uitzaaiingen naar de lever en lymfeklieren had. Twee jaar lang was ik niet serieus genomen en nu bleek dat de stem het al die tijd bij het juiste eind had. Het had ook geen maanden langer moeten duren, dan was het waarschijnlijk niet goed afgelopen. De artsen zagen kansen om me beter te maken, maar het was duidelijk dat het een zwaar traject zou worden. Later bleek dat ik kandidaat was voor immuuntherapie. Fijn nieuws, want dat maakte de behandeling een stuk kansrijker. Inmiddels kan ik zeggen dat het goed met me gaat. De laatste scan zag er goed uit. Wel blijf ik altijd een groot risico op kanker houden, omdat ik het Lynch-syndroom heb, een erfelijke aandoening die de kans op darmkanker vergroot. Het blijft dus spannend, al hoop ik de stem weer te horen als het opnieuw mis blijkt te zijn. Natuurlijk heb ik veel nagedacht over waar die stem vandaan kwam en waarom ik die hoorde. Ik heb daar nog steeds geen verklaring voor. Ik dacht weleens dat overleden dierbaren me wilden waarschuwen. Dat vond ik troostend. Inmiddels noem ik het 'weten zonder te weten waarom'. Intuïtie of een onderbuikgevoel, maar dan met een rationeel aspect. Toen ik jong was, had mijn vader kanker. Waarschijnlijk heb ik onbewust wat alarmsignalen opgeslagen door dat ziektebeeld van dichtbij te zien. Hoe die stem er ook is gekomen, hij heeft mijn leven gered. Het personeel dat me op de spoedpost niet wilde onderzoeken, heb ik nooit meer gesproken. Daar heb ik ook geen behoefte aan. Met mijn huisarts heb ik na mijn diagnose wel een gesprek van bijna twee uur gevoerd, waarin we uitgebreid bespraken hoe het zo heeft kunnen lopen. Er was ruimte voor boosheid, maar ik voelde ook haar steun. Tijdens mijn behandeltraject hadden we veel contact en ik weet nu dat ze mijn stem serieus neemt. Door alles wat ik heb meegemaakt, heeft mijn vertrouwen in het ziekenhuis een flinke knauw gekregen, maar het vertrouwen in mezelf is gegroeid. Ik durf nu beter naar mezelf te luisteren.' ►

blazer en broche Shooby, top Zara, broek Omoda Ateller, schoenen Sacha, oorbellen H&M

Sandy Vivaldi is verloofd, moeder van een tweeling en holistisch therapeut. In 2020 kreeg ze contact met haar overleden oma, die haar een bijzonder inzicht gaf.

Sandy (44): 'Het was ochtend, de kinderen waren net naar school. Ik zat op de bank in de woonkamer toen ze verscheen: mijn oma, die al in 1997 overleed. Ik voelde haar aanwezigheid om me heen, het was geen visuele verschijning. Ik had nog nooit zoiets meegemaakt, contact met een overledene. Het was niet gek geweest als ik erg was geschrokken of angst had gevoeld, maar dat was niet zo. Omdat het mijn oma was, voelde het gelijk goed. Als het de geest van een wildvreemde was, was ik waarschijnlijk wel geschrokken. Nu voelde ik juist liefde, warmte en rust. Ze vertelde me dat ik niet bang hoefde te zijn. Het is niet zo dat haar stem door de kamer galmde, ik zou het omschrijven als vanbinnen voelen dat het je verteld wordt. Plots voelde ik ook verdriet. Het was me duidelijk dat dit niet mijn eigen verdriet was, maar dat van mijn oma. Zij verloor haar man op jonge leeftijd en stond er toen met vijf kinderen alleen voor. Dat wist ik wel, maar ze kwam altijd over als een gesloten vrouw en ik begreep nooit goed waarom ze zo was. Nu snapte ik ineens hoeveel pijn ze in haar leven heeft gehad, omdat ik die pijn nu zelf in mijn lijf voelde. Ook liet ze me het verdriet van mijn moeder voelen, die nog maar een peuter was toen haar vader overleed. Ze begreep niet waarom hij niet meer thuiskwam. Mijn moeder heeft me nooit verteld hoe dit voor haar was. Het was alsof alle puzzelstukjes op hun plek vielen. Ik zag een generatiepatroon. Na het overlijden van mijn opa kon mijn oma niet meer over hem praten. Ze sloot haar hart en raakte

Toen mijn oma afscheid van me nam, voelde het alsof ze me een knuffel gaf

verbitterd. Voor mijn moeder was dit een groot gemis. De onbesproken trauma's uit haar jeugd maakten haar heel beschermend naar mij toe. Ik vond haar claimerig en dat heeft voor veel strijd tussen ons gezorgd. Die strijd was er ook tussen mij en mijn eigen dochter. Er waren altijd spanningen, terwijl ik dat met mijn zoon veel minder heb. Nu werd me duidelijk dat die spanningen voortkwamen uit pijn van lang geleden. Pijn die niet van mij is. Hoewel deze ervaring me enorm veel compassie voor mijn oma en moeder liet voelen, voelde ik ook sterk dat het klaar moest zijn met de trauma's uit het verleden. Toen mijn oma afscheid van me nam, voelde het alsof ze me een knuffel gaf. Nadat ze weg was, voelde ik me heel rustig en licht. Alsof er een zwaarte van me af was gevallen. Een dag later had ik mijn moeder aan de telefoon en dat was voor het eerst in jaren weer eens een goed gesprek. Ik vertelde haar dat ik contact met oma had gehad. Ze vond het mooi, maar ook onwerkelijk en ik merkte dat ze het niet helemaal begreep. Dat maakte niet uit. Ik merkte dat er iets was veranderd in de manier hoe we tegen elkaar spraken. Ik voelde geen wrok meer, ik had haar vergeven. Ook in het contact met mijn dochter voelde ik verandering, de spanningen waren weg. Inmiddels zijn beide relaties aanzienlijk verbeterd en ben ik ervan overtuigd dat mijn oma contact met mij heeft gezocht om via mij de vrouwenlijn te helen. De ervaring heeft me ook geleid naar mijn roeping: ik begeleid nu anderen in hun helingsproces.' ▶

Michelle Barkel-Plug is getrouwd, heeft twee kinderen en werkt als directeur van een thuiszorgorganisatie en spiritueel coach. Als kind voorspelde ze dat ze met haar huidige partner zou eindigen.

Michelle (33): 'Toen ik een jaar of twaalf was, had ik een buurmeisje dat zich bezighield met hekserij. Ze vertelde me er alles over en zo raakte ik ook geïnteresseerd. Net als zij had ik een spreukenboek met een knalroze voorkant. We hadden nog geen internet, dus de spreuken die we erin schreven, kwamen uit boeken. Die leenden we bij de bibliotheek of we kochten ze bij een tweedehandsboekenwinkel in ons dorp. Die had heel oude boeken die we magisch vonden. In een van die boeken stuitte ik op het 'ware-jakob-ritueel'. Door dit ritueel uit te voeren,

zou je ontdekken wie jouw ware was. Dat wilde ik wel. Ik besloot mijn buurmeisje er niet bij te betrekken en het alleen te doen. Bij het ritueel hoorde dat ik een zakje met kruiden en een foto van mezelf moest begraven op een zelfgekozen plek. Bij ons om de hoek was een stuk gras met een elektriciteitskast erop. Ik koos die plek uit, gewoon omdat dit de dichtstbijzijnde plek was waar ik iets kon begraven. Erg romantisch was het niet. Volgens het ritueel moest ik

twee jaar later op dezelfde plek terugkeren. Ik weet het nog goed: dat was op 10 april 2006, een paar dagen voor mijn verjaardag. Op de bewuste avond twee jaar later ging ik bij de elektriciteitskast staan en al gauw fietste een jongen langs: Kevin. Ik voelde gelijk dat het om hem moest gaan. Ik kende Kevin al, sterker nog: ik had al eens verking met hem gehad op de basisschool. Ik was flink teleurgesteld. Niet omdat hij het was, maar omdat ik dacht dat mijn ritueel niet werkte. Ik zag geen nieuwe liefde, maar een oude liefde. Had ik twee jaar naar deze dag toegeleefd, kwam er een

Tijdens het ritueel fietste er een jongen langs. Ik voelde gelijk dat het om hem moest gaan

ex voorbij! Dat was niet de bedoeling. Misschien had ik het ritueel toch niet goed uitgevoerd... Ik wist dat het geen zin had om te wachten tot er iemand anders voorbijkwam. Kevin was de eerste die ik daar zag. Dit was de uitkomst van het ritueel. Beteuterd ging ik weer naar huis. Er gingen vier jaar voorbij tot Kevin mij – inmiddels negentien jaar – zag op de feestweek van het dorp. Hij zei niets, maar stuurde me wel een berichtje via social media: of ik de volgende dag een drankje met hem wilde doen? Dat deden we en het

contact was gelijk heel gezellig en relaxed. Ik voelde me erg op mijn gemak bij hem. Het ritueel was ik allang weer vergeten. Mijn vader was in die periode ziek, dus daar zat ik vooral met mijn hoofd. De lol die ik met Kevin had, vond ik een fijne afleiding. We bleven elkaar zien en van het een kwam het ander.

We kregen een relatie en na twee jaar gingen we samenwonen. Tijdens de verhuizing kwam ik mijn heksenspullen van vroeger weer tegen. Toen pas realiseerde ik

me: het ritueel... dat klopte gewoon! Ik liet hem mijn roze boekje zien, vol met spreuken in mijn kinderlijke handschrift van toen. Natuurlijk vertelde ik hem ook over het ware-jakob-ritueel. Hij moest er hard om lachen. Kevin is een nuchtere man, dus voor hem is het gewoon toeval. Ik kijk er ook nuchter naar: ik geloof wel dat het zo heeft moeten gaan, maar in één ware geloof ik niet. Al kan ik er niet omheen dat het ritueel is uitgekomen, want inmiddels zijn Kevin en ik getrouwd en hebben we twee kinderen samen.' •

styling Lotus Coerse, haar en make-up Xiu Yun Yu, blouse en rok Shooby, schoenen Bershka, sieraden Beadles

